

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 56. An & qualiter per ingressum religionis solvantur sponsalia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

CAPUT VI.

De dissolutione Sponsalium.

Quest. 56. An & qualiter per ingressum religionis solvantur sponsalia.

R Esp. Primò : Indubitatum esse solvi ea ex parte utriusque per ingressum religionis professione secuta in religione approbata ; siquidem hæc etiam solvuntur sponsalia de præsentè, seu matrimonium ratum, ita ut etiam alteri parti sit licitum transire ad secunda vota, seu nubere alteri, prout hæc clarè habentur *c. 2. de convers. conjugat.*

2. Resp. Secundo : Per ingressum religionis, vel potius novitiatus, sive animo vero, sive ficto emittendi professionem, hac non secuta, solvuntur sponsalia ex parte remanentis in sæculo, ita ut illa mox deobligetur, possitque licitè contrahere matrimonium cum alio, Sanch. *L. 1. d. 42. n. 2. Gutt. c. 25. n. 1. Pont. l. c. c. 10. n. 3. Laym. L. 5. tr. 10. c. 2. n. 2. Rebell. de mat. L. 4. q. 6. f. 6. Castrop. p. 18. n. 3. Pirh. h. t. n. 50.* cum communi contra Covar. Cajet. Palud. Pet. Ledesm. & alios apud Sanch. *l. c.* sponsalia siquidem de futuro hanc tacitam imbibunt conditionem ; si non contingat notabilis mutatio, seu non reddatur sponsus vel sponsa deterior ; jam verò dubium non est per illum ingressum in novitium & assumptionem habitus religiosi, ejusque abjectionem fieri notabilem mutationem, dum non levi probro tribueretur remanenti in sæculo, si teneretur recipere in sponsum vel maritum aut uxorem eum, vel eam, qui, vel quæ habitum Religiosum excussit & religionem, deseruit. Item gravi foret oneri, si toto tempore novitiatus deberet eum expectare. Adde, quòd ingrediens novitium, præsertim animo vero emittendi professionem, ipso hoc facto suo censetur renunciare sponsalibus, & alteri parti remittere obligationem. E contra non solvuntur ex parte ingredientis ante emissam professionem, ut probabilius docent Laym. *l. c. n. 3. Castrop. l. c. n. 3. Pont. l. c. Henrig. L. 11. c. 14. n. 3. Pirh. cit. n. 50.* contra Sanch. Gutt. *LL. cit. Tolet. L. 7. c. 21. Sylv. v. sponsalia. q. 10. cas. 2.* siquidem imprimis per hoc sponsalia non solvuntur ex natura rei ; cum possit ex novitiatu exire & complere sponsalia, dum talis ingressus in religionem, seu novitiatus non sit status aliquis impossibilis cum matrimonio. Sed neque jus ullum positivum dissolutionem sponsalium ex tali causa concedit, malè etiam ex eo, quòd jus id concedat in favorem religionis, respectu matrimonii rati tantum, infertur, concedi quoque id ipsum respectu sponsalium ; cum in his, quæ à jure positivo pendent, non sit argumentandum ab uno casu ad alterum, maxime, ubi est diversa ratio, uti est in præsentè, dum professio constituit statum perfectionis, quam religiosus deferere non potest ; novitiatus verò neque est status, neque via firma ad statum, cum non includat obligationem emittendi professionem, sicut sponsalia includunt obligationem contrahendi matrimonium. Neque denique solvuntur ab extrinseco, nimirum ex eo, quòd pars remanens in sæculo obligationem ingredienti novitium remittere præsumatur ; quia illa præsumptio nullo fundamento nititur ; dum licet, ut dictum, ex assumptione in maritum vel uxorem, qui habitum religionis abjecit, oriatur dedecus ali-

quod, frequentissimè tamen pars altera hoc non attento parata sit cum tali contrahere matrimonium, si egrediatur, & hinc non gravetur expectare abolutionem novitiatus. Neque opponi potest, quòd sicut obligatio voti religionis facti bona fide, seu animo perseverandi solvitur per ingressum in religionem, ita ut licet contingat voventem ex justa causa rursus egredi ad sæculum, sit tamen liber à voto ; ita etiam sponsalia solvi per ingressum religionis factum bona fide, ut licet contingat eum justa de causa egredi, tamen liberetur ab obligatione sponsalium ; nam disparitas in eo est, quòd votum ingrediendi religionem, utpote imbibens hanc tacitam conditionem : si religio mihi placuerit seu conducatur, jam impletum sit per ingressum in novitium bona fide factum, adeoque egrediens justa de causa jam amplius eo non obligetur ; sponsalia verò per talem ingressum non sunt impleta, cum talem conditionem non imbibant.

Quest. 57. An post consecrata sponsalia juramento firmata liceat ingredi religionem.

R Esp. affirmativè : ita Sanch. *L. 1. d. 43. à n. 3. Gutt. c. 25. n. 2. Pont. cit. c. 10. à num. 9. Henrig. L. 11. c. 13. n. 3. Castrop. cit. p. 18. n. 5.* contra Rebellum. *l. c. q. 8. f. 6. concl. 2. Nav. Vegam & alios apud Sanch.* natura enim matrimonialis promissionis, cui adhæret, & quam sequitur juramentum, imbibit hanc conditionem : nisi promittens velit etiam ingredi religionem : quæ conditio, cum non insit sponsalibus jure positivo, sed ex naturali aut divino privilegio ob perfectionem status religiosi majorem, non potest ab Ecclesia ab iis excludi ; sponsalia enim jurata exequi, non est ita perfectum, ac est status religiosus. Neque opponas primò *c. commissum. h. t.* ubi, cum quidam, postquam femine sub juramento fidem dedisset de matrimonio contrahendo, vellet ingredi religionem, consultus Papa respondit, tutius esse religione juramenti servata postea (hoc est, contracto matrimonio, eoque non consummato) si elegerit (hoc est, persistat in animo ingrediendi religionem) ad religionem migrare : ergo non licet post contracta sponsalia jurata, non contracto prius matrimonio religionem ingredi : nam negatur sequela ; non enim dicit Papa, non licere ingredi religionem, non contracto prius matrimonio ; sed dicit esse tutius prius contrahere, & postmodum ante consummationem ingredi ; quòd solum est consilii, ut Sanch. *d. 43. n. 3. Barbol. in cit. c. n. 2.* & hæc est communis interpretatio *cit. cap.* Quin etiam, ut addit Castrop. citatis Sanch. Gutt. Covar. juvenem illum, de quo *cit. c. commissum*, nondum firmiter statuisset de ingressu religionis, ut colligunt ex illis verbis : *Si postea elegerit religionem, & ad eam suspiret* : quo casu sine dubio tutius erat juramentum implere, quàm cum non-deliberatione religionem ingredi, aut etiam protrahendo matrimonium sub religionis tepido desiderio exponere se periculo violandi juramentum. Possè autem aliquem inire matrimonium animo ingrediendi religionem ante consummationem, certum videtur, quia utitur jure sibi concessò ; esse tamen hoc ipsum